Πληθώρα και ποικιλία συναυλιών

Του Φοίβου Ανωγειανάκη

Πληθώρα συναυλιών αμέσως μετά τις γιορτές – όπως άλλωστε κάθε χρόνο – δυσκολεύουν την άνετη παρακολούθησή τους, όσο και το σχολιασμό της, λόγω χώρου. Απ' την άλλη μεριά όμως δημιουργούν μια κάποια «κίνηση» στη μουσική μας ζωή, που δεν μπορούμε να αγνοήσουμε.

Σόντραουντ Σπάιντελ. Την περασμένη Δευτέρα αντί τη συνηθισμένη συμφωνική στο «Παλλάς» παρακολουθήσαμε ένα ρεσιτάλ της άγνωστης στο αθηναϊκό κοινό Γερμανίδας πιανίστας Σπάιντελ. Ευχάριστη έκπληξη. Όχι μόνο γι' αυτή την αλλαγή, όσο, κυρίως, για τη μουσική που μας έδωσε.

«Στέρεη» πιανίστα θα αποκαλούσαμε την Σπάιντελ. Όχι μόνο για την αψεγάδιαστη δαχτυλική τεχνική της, αλλά και για την ευαισθησία της. Μια ευαισθησία που ξέρει να συντονίζει, να ισορροπεί το συναίσθημα με τη λογική. Στο παίξιμό της τα δυο αυτά στοιχεία, σ' ένα διαρκές γίγνεσθαι, στοχεύουν διαρκώς το ύφος και τη διαφοροποίησή του. Από τον προκλασικό Μπαχ έως τον κλασικό Χάυντ και από αυτόν στον Μπετόβεν της «109», η Σπάιντελ έκλεισε το πρόγραμμά της με την αμφιλεγόμενη για τη «ρητορεία» της Σονάτα έργο 24 του Βέμπερ, χαρίζοντας στο ακροατή της ένα μάθημα ύφους χρώματος, δυναμικής και πλαστικότητας, με εντυπωσιάζουσα άνεση και πειστικότητα («Ατενέουμ» 20.1.86).

Χάρη στο Ατενέουμ, δηλαδή τη Λούλα Ψυχούλη, η μουσική ζωή της Αθήνας εμπλουτίστηκε αναπάντεχα με μια σειρά συναυλιών ξεχωριστού ενδιαφέροντος. Συναυλιών που δίνονται σπάνια τόσο ως συνδυασμός οργάνων ή φωνών όσο και καλλιτεχνών που δεν ακούμε συχνά.

Ο **Φραγκίσκος Βοντσίνος** (μπάσος) άνοιξε τον κύκλο των εκδηλώσεων με ένα πρόγραμμα αφιερωμένο αποκλειστικά σε τραγούδια του Μουσόρσκι. Υψηλός στόχος, αλλά επικίνδυνος θα λέγαμε. Η εκτέλεση, καθαρή γενικά, κύλησε άνετα με συνεργάτιδα στο πιάνο τη Λίλια Μπογιατζίεβα. Αν πάλι θα είχαμε, να παρατηρήσουμε είναι η ομοιομορφία με την οποία τραγουδήθηκαν τα τραγούδια, ενώ το κείμενο και η μουσική είναι φανερό ότι υποβάλλουν ξεχωριστή για το καθένα εκφραστική ιδιαιτερότητα.

Η κ. Μπογιατζίεβα άψογη τεχνικά. Γιατί όμως αυτό το «σοσιαλιστικό» παίξιμο, τόσο συχνά σε βάρος του τραγουδιού; («Ατενέουμ», 21.1.86).

Μια ακόμη πιανίστα αυτή την εβδομάδα στον κύκλο συναυλιών της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών. η Γαλλίδα **Φρανσουάζ Τινά.** Όπως και η Σπάιντελ, το ίδιο άψογη και η Τινά στη δαχτυλική τεχνική της. Και φυσικά με μουσική παιδεία και βραβεία σημαντικά, μαζί με την ανάλογη ζηλευτή σταδιοδρομία σε πολλά μουσικά κέντρα. Από το πρόγραμμά της, Ραμώ, Σούμαν, Ντε Σεβεράκ και Ραβέλ ακούσαμε μόνο τους τρεις πρώτους συνθέτες. Αποσπάσματα από μια σουίτα του Ραμώ, 1η Φαντασία έργο 17 του Σούμαν και αποσπάσματα από το έργο «Σερντάνα» του Ντε Σεβεράκ.

Άψογη η εκτέλεση. Τα πάντα στη θέση τους. Ο ακροατής, ακόμα και ο γκρινιάρης ακροατής, δεν μπορούσε να καταλογίσει αδυναμίες ή έστω και ατυχήματα στο παιξιμό της. Ούτε και στις μουσικές αντιλήψεις της Τινά. Τότε τι ήταν εκείνο που μας άφηνε όλο και περισσότερο ψυχρούς όσο προχωρούσε το πρόγραμμα; Δύσκολη η απάντηση. Ίσως το ότι η «αναπνοή» της, η φράση, το όλο παίξιμο άφηναν να διακρίνεται όλο και καθαρότερα η εγκεφαλική τους υφή. Ίσως («Παλλάς», 23.1.86).

Με ευαισθησία πάντα η εκλογή του προγράμματος και η εκτέλεσή του από την **Ευγενία Συριώτη** (παλιά φολκλορικά και νεότερες μελωδίες: Τζον Λέννον, Μορτ Σούμαν κ.ά.). Και θαυμαστή – θα λέγαμε ανεπανάληπτη – η συνοδεία από μικρό οργανικό φωνητικό σύνολο. Επιτέλους μουσικοί (με επικεφαλής τον Κώστα Γεωργίου) που συνοδεύουν μουσικά («Βρετανικό Συμβούλιο», 23.1.86).